

EN ZO IS HET GEKOMEN

(How it happened)

Twee-akter

door

ALAN ROSSETT

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EN ZO IS HET GEKOMEN - HOW IT HAPPENED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALAN ROSSETT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 by Alan Rossett

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Albert

Christine

Dahlia

PLAATS:

De Parijse flat van Albert

TIJD:

Heden.

OVER DE AUTEUR:

Alan Rosset, “Een kruising tussen Cocteau en Woody Allen” was het commentaar van filmregisseur Jean Delannoy op Alan Rosset, de enige Amerikaan van wie geregeld Franstalige stukken opgevoerd worden... en die bekroond werd door het Centre National des Lettres. Hij is geboren in Detroit en begon zijn loopbaan als acteur in New York, waar hij een seizoen bij het Living Theatre verbonden was en ook in James Earl Jones’ eerste iago speelde. Hij verhuisde naar Parijs en schreef en regisseerde een evocatie van Monmartre “Light and Shade” met Charles Boyer. Daarna ging zijn blijspel “High Time” van Londen via Sydney naar New York om tenslotte vertaald in het Frans in een Parijs theatercafé terecht te komen, voordat het naar La Bruyere ging. De eerste in het Frans gespeelde theaterstukken van Rosset werden temidden van eters in een restaurants gespeeld waar veel showbizz figuren kwamen. Het kwam tot zo’n 200 uitvoeringen. Er volgden nog vele producties, zoals “How It Happened”, “Cat As Cat Can”, “Love On Ice”, “Calamity Jane” en “Au Pair Girls”, dat voor het eerst in Parijs gespeeld werd en wederom met succes opgevoerd werd op het Avignon Festival, waar het genomineerd werd voor een PIAF als het beste blijspel van het jaar. Hij heeft veel van zijn eigen in het Frans geschreven werk bewerkt en vertaald in het Engels, alsmede stukken van collega toneelschrijvers. Als acteur verscheen hij in films van Marcel Carné, Woody Allen en nog meer dan 50 andere films.

EN ZO IS HET GEKOMEN...

(we zien de bescheiden Parijse flat van ALBERT. Op bed ligt een paraplu die iemand achtergelaten heeft. Er is een deur die naar een andere kamer leidt. Voor de voordeur zien we CHRISTINE in het trappenhuis staan wachten: een jonge vrouw, die er capabel uitziet en twee grote bruine enveloppen vasthoudt.

Sommige delen van het toneel liggen in de schaduw voor degenen die luisteren naar hoe het is gekomen. Op dit moment DAHLIA, achter in de dertig, die naar ALBERT, 35, luistert)

ALBERT: Ik zal je vertellen hoe het gekomen is. De allereerste keer dat Christine naar mijn flat kwam... *(CHRISTINE stapt naar binnen)* Je was net vijf minuten weg en had je paraplu vergeten.

DAHLIA: *(neutraal)* Zoals gewoonlijk.

CHRISTINE: Ik ben er doorheen. Hier heb je het terug. *(Een van de enveloppen is zo versleten dat er een hele stapel papier uitvalt; bladzijden die uit een ringblok gescheurd zijn, krantenknipsels, stukjes karton enz. Allemaal met de hand beschreven)*

ALBERT: Ik hou nooit op met schrijven! Het is sterker dan ik! Het maakt niet uit waar ik ben, er stromen steeds woorden uit me.

CHRISTINE: *(terwijl ze de overal rond zwerfende papieren oprapen)* In hun huidige vorm zie ik niet dat ze uitgegeven worden. Het spijt me.

ALBERT: Nee, maar laatst op die avond bij Fred was je zo aardig dat ik je beter wilde leren kennen. En aangezien je bij een uitgeverij werkt dacht ik: ik zal haar mijn krabbeltjes laten lezen, dan moet ze wel naar me toe komen om ze terug te brengen.

CHRISTINE: O ja?

ALBERT: Niet dat voor de verandering een professioneel oordeel me niet zou interesseren.

CHRISTINE: Maar *ik* stelde het toch voor om het te lezen. Ik lees alles wat op mijn weg komt. Als ik het gevoel heb dat ik een schrijver van dienst kan zijn...

ALBERT: Wil je een glas wijn? Iets anders heb ik niet. Nee, het is oké, ik vond het niet erg waarschijnlijk dat je mijn verzameling snippers en krabbels leuk zou vinden. Sommige van mijn vrienden vinden ze amusant. Dahlia moedigt me aan.

CHRISTINE: Is dat je vrouw? Je vriendin?

ALBERT: Je zou haar mijn beste vriend kunnen noemen, aangezien ze lesbisch is en een romanschrijfster van wie al drie boeken zijn uitgegeven. *(tegen DAHLIA)* Zie je, ik zou je persagent moeten zijn!

CHRISTINE: Allemaal in één persoon? Hoe heet ze, misschien ken ik haar.

ALBERT: Dahlia Coe.

CHRISTINE: Zegt me niets.

ALBERT: Ze wordt uitgegeven door de Vrouwenklauw Pers.

CHRISTINE: Die ken ik ook niet...

ALBERT: Ze hebben niet zo'n groot budget voor publiciteit. Het is opgericht door Hulka, Dahlia's vriendin, om Dahlia te promoten, zie je.

CHRISTINE: Ik denk dat ik het door heb.

ALBERT: Nee, ze geven ook andere schrijvers uit... bij voorbeeld Hulka's Finse gedichten, vertaald door Dahlia. Wat kan ik je nog meer over Dahlia vertellen...

CHRISTINE: Waarom praten we niet over jou, over je—

ALBERT: Over mij? O, Dahlia en ik. We hebben met elkaar geslapen... veertien jaar geleden. Twee keer. Maar daar heb ik een eind aan gemaakt.

CHRISTINE: Ach... was ze frigide?

ALBERT: Dat denk ik niet, het is al zo lang geleden, ik weet het niet meer. Wacht... de tweede keer... toen ik bij haar thuis kwam... *(DAHLIA lijkt in een andere kamer te zijn, in een ander bed)* ...had ze een grote puist in haar linker mondhoek. Grijs, purper, beige, fletse kleuren, je weet wel. Het zag er uit als een kleine kokosnoot. Niet erg aantrekkelijk.

CHRISTINE: Albert, vrouwen hebben andere purperbeige plekjes die waarschijnlijk meer aandacht verdienen.

ALBERT: Vertel mij wat! Ik dacht: Dahlia slaapt met mannen, vrouwen, met zo'n beetje iedereen, zelfs met mij. Het is cool om zo cool te zijn, maar als ze zo weinig kieskeurig is, heeft ze misschien iets opgelopen... Gesymboliseerd door die purperen puist? Om eerlijk te zijn, Christine—

CHRISTINE: *(geamuseerd)* Nog eerlijker? Ik ben een en al oor. Albert?

ALBERT: Mijn stijve werd slap.

CHRISTINE: Och, arme ziel.

ALBERT: Dahlia bleef heel aardig. *(DAHLIA lacht spottend)* Echt, je bleef heel aardig!

DAHLIA: *(suikerzoet)* "Wel, wel, wel..."

ALBERT: "Het spijt me zo..."

DAHLIA: *(alsof ze in het verhaal speelt)* "Doet er niet toe. Ik denk dat we meer voor elkaar kunnen betekenen als vrienden dan als minnaars. Niet protesteren, laten we gewoon goede vrienden

worden.”

ALBERT: We hebben nooit meer over die dag gepraat. Niet zozeer omdat we het onderwerp vermeden...

DAHLIA: (*vaag*) “Er zijn zoveel belangrijker zaken in de wereld...”

ALBERT: (*tegen CHRISTINE*) Je vertelt het toch niet door?

CHRISTINE: Aan wie zou ik het moeten vertellen? Albert, laten we het weer over je schrijven hebben—

ALBERT: Ach, dat was gewoon een list om je hierheen te lokken. Je windt me op, Christine. (*komt dichterbij haar*) Wat vind je van mij?

CHRISTINE: Hou op, zeg!

ALBERT: Ah? Ben jij ook lesbisch?

CHRISTINE: (*lacht*) O, mannen! Je bent twee minuten in hun flat en als je je niet meteen in hun armen werpt, ben je ook lesbisch!

ALBERT: Nee, nee, dat zei ik niet om je uit te lokken—

CHRISTINE: Daar bovenop gaat het dit speciale mannetje vooral om mijn contacten! Ontken het maar niet, ik heb al je materiaal gelezen, ik heb je helemaal door! En ik heb mezelf gedwongen alles te lezen! Wegens een professioneel geweten! Om vijf uur 's ochtends schreeuwde ik het uit: “Ik heb het gehad! Deze jongen neemt me mee naar een andere tijdsdimensie!” Hoeveel is het wel niet, achtduizend stukjes en beetjes in die puzzel van jou? Negen duizend?

ALBERT: Ik heb het zelf nooit geteld.

CHRISTINE: Hoeveel eeuwen heeft het je gekost om het te schrijven?

ALBERT: Eh... ik ben begonnen toen ik... zeven was. Ik heb het altijd leuk gevonden om de mensen te vertellen over andere mensen die ik observeerde. Als er niemand bij me is om mee te praten, dan schrijf ik van alles op. Ik heb er niet eens erg in dat ik het doe. Mag ik je vingertoppen kussen, Christine? En ze dan aflikken? Doe nu niet net of ik je koud laat... je vindt mijn lijf toch zeker niet net zo afstotelijk als mijn geest?

CHRISTINE: Ik denk dat we onze kaarten beter op tafel kunnen leggen.

ALBERT: Ik ben een en al oor.

CHRISTINE: Kijk naar *mijn* mond: geen puist te zien. En ik vind je aantrekkelijk. En dat weet je donders goed!

ALBERT: (*probeert haar in zijn armen te nemen*) Waar wachten we nog op?

CHRISTINE: Maar!

ALBERT: O jee! Een “maar”!

CHRISTINE: Zonder “maar” zou het leven te makkelijk zijn, saai!

“Daarom”, “maar” en “voordat”: je schrijven—

ALBERT: Pure rotzooi, vergeet het—

CHRISTINE: Je hebt talent, Albert.

ALBERT: Ik heb zin in je— *(hij omhelst haar)*

CHRISTINE: Ik heb aantekeningen gemaakt. *(zonder zijn liefkozingen te stoppen, haalt ze een aantekenboekje uit haar tas en leest voor)* “Deze confetti van kleine incidenten... die door een gek geworden wind alle mogelijke kanten op geblazen lijkt te worden... Geleefd door hopeloos middelmatige mensen... doelloos rondzwalkend... tegen een decor dat van de concrete werkelijkheid weggescheurd is om het zodoende op zijn kop te zetten... echter zonder het te vernietigen... soms geholpen door een giftig pijltje in de vorm van een geestige uitdrukking... onverwachts... maar raak... door het detail dat men niet opmerkt maar dat er toch stiekem is, vóór onze ogen, en dat alles zegt... een nieuw iets...” Nee, dit zijn schitterende schetsen, Albert.

ALBERT: Hou je me voor de gek?

CHRISTINE: Dat zou ik nooit doen.

ALBERT: Waarom zei je dan “in hun huidige vorm kan ik er niets mee”? Waarom zou ik niet beroemd worden en ook steeds op tv verschijnen?

CHRISTINE: Om het maar recht voor zijn raap te zeggen, ik ben op zoek naar projecten voor grote uitgeverijen. Die zoeken altijd bestsellers. Als ik niet voor een stuk of wat daarvan zorg, verdien ik geen cent en vlieg ik eruit. Net als ieder ander moet ik ook eten, Albert.

ALBERT: *(peinzend)* Dahlia zei—

CHRISTINE: Die Dahlia weer!

DAHLIA: *(tegen ALBERT, alsof ze midden in een gesprek met hem is)* Als men in de uitgeverijwereld beweert dat ze verblind zijn door je talent en daarna niets kopen, is het alleen maar gelul om je het bed in te manoeuvreren.

ALBERT: Maak je geen zorgen, Christine, ik ga met je naar bed zonder dat kolderverhaal... Je bent beeldschoon...

CHRISTINE: Dahlia heeft gelijk. Behalve dat het nu niet opgaat. Ik heb verklaard dat je schrijven in de huidige vorm onverkoopbaar is. Maar als je het in een andere vorm giet...

ALBERT: Andere vorm?

CHRISTINE: Wat sterk uit je werk spreekt is een alles verterende nieuwsgierigheid - nogal verontrustend eigenlijk - naar je medemens. Wie zijn zij, waar komen ze vandaan, welke gruwelijke zaken maken hen blij of ziek? Het is alsof je, door het vertellen van

hun verhalen aan iemand anders, probeert grip te krijgen op hun wezenlijk bestaan... en je zelf daarbij uitput. Zal men je op die manier interessanter vinden dan je in werkelijkheid bent? Want, de verteller blijft vreemd wazig, altijd ondergeschikt aan de actie. Daarom zit er geen lijn in.

ALBERT: Je bedoelt geen plot?

CHRISTINE: Niet precies. Een... lange weg. Niemand maakt enige vordering. Wat ik uit je zou willen trekken is een grote, ijzeren staaf die ik in mijn handen kan pakken en voor een uitgever kan smijten met de woorden: "Dit is de nieuwe Norman Mailer! Of Marguerite Duras! Of Günter Grass! Deze jongen heeft een roman geschreven, te gek!"

ALBERT: Een roman...?

CHRISTINE: En zelfs als je eerste boek niet echt uit de verf komt, krijg ik het balletje aan het rollen... en jij schrijft een andere. Nog bezwaren?

ALBERT: Nee, maar... mijn kattedelletjes... een roman... *hoe?*

CHRISTINE: Hoe moet ik dat weten. Ga ze herschikken. Bind zaken en mensen die niet – of nog niet - samengaan bij elkaar... en zet jezelf pal in het midden van de actie. *Jij* moet het doen. Kijk naar me en denk aan Winston Churchill. Ik kan je alleen bloed, zweet en tranen beloven. Maar ik zal mijn best doen. Wat dacht je van nu een beetje seks? Ik vind je aantrekkelijk, daar had je gelijk in... *(hij brengt haar naar het bed waar hij Dahlia's paraplu vindt. Hij pakt die en kijkt er naar. Het lijkt hem iets te verontrusten)*

DAHLIA: Ik moet mijn paraplu niet vergeten. Het is zonnig maar mijn instinct vertelt me dat dat niet lang meer zo zal zijn.

ALBERT: Als ik Dahlia nu eens vroeg me te helpen...

CHRISTINE: Dat is niet mogelijk. Je stijl is te persoonlijk.

ALBERT: Ze is een heel goede schrijfster. Ik wilde haar vandaag aan je voorstellen, maar...

DAHLIA: Het leven is zo verdomde kort.

ALBERT: Het was niet het juiste moment.

(de belichting verandert. Nu is het CHRISTINE die in de schaduw op het bed zit en luistert)

ALBERT: *(tegen DAHLIA)* Ik was een beetje verbaasd dat ik je donderdag op de begrafenis van Pierre zag. Ik was niet zeker of je zou komen.

DAHLIA: En jij?

ALBERT: Het is waar dat ik hem slechts oppervlakkig kende.

DAHLIA: Genoeg om hem heel wat ellende te berokkenen.

ALBERT: Ik? Hoe kun je dat nu zeggen. Ik heb nog nooit in mijn leven iemand kwaad gedaan!

DAHLIA: Dat zeg jij.

ALBERT: Bovendien zag ik Pierre maar zo'n drie of vier keer per jaar en zelden alleen. Je kunt hem nauwelijks een goede vriend noemen.

DAHLIA: Op een dag – hij moet wanhopig zijn geweest– ontmoette je hem toevallig in de Jardin du Luxembourg. Terwijl jullie op een bankje zaten vertrouwde hij je toe dat hij AIDS had. Alleen aan jou, een vage kennis. Waarom?

ALBERT: Misschien juist daarom; was hij vastbesloten niemand om wie hij echt gaf er mee lastig te vallen.

DAHLIA: En jij zwoer dat je het aan niemand verder vertellen zou. En je vertelde het aan iedereen.

ALBERT: Nee—

DAHLIA: Ja: je vertelde het aan mij.

ALBERT: Aan niemand anders, Dahlia!

DAHLIA: Je wist heel goed dat ik het aan Hulka zou vertellen—

ALBERT: (*in de war*) Omdat zij de vrouw van Pierre was?

DAHLIA: Nee, drol! Omdat Hulka en ik geen geheimen voor elkaar hebben, God heeft ons één gemaakt. Alsof je niet weet dat Hulka alleen maar met Pierre trouwde om een verblijfsvergunning te krijgen.

ALBERT: Natuurlijk. Hij is met haar getrouwd zodat zij in Frankrijk kon blijven bij jou, zijn vriendin. Net zo als jij met Pedro getrouwd bent omdat hij de minnaar van Pierre - je vriend –is. Toch?

DAHLIA: Inderdaad! Maar! Pedro en ik...

ALBERT: Jij en Pedro...??

DAHLIA: Als je eenmaal getrouwd bent, verandert een relatie.

ALBERT: Ah...?

DAHLIA: Nee! Ik moet er niet aan denken! Die gladde brillantine taco! Eerst gruwde ik nog meer van hem dan Hulka van Pierre! Maar als getrouwde vrouw – het zal wel iets in ons bloed zijn – word je de moeder, vader en zuster van je echtgenoot.

ALBERT: Had Hulka dat ook met Pierre?

DAHLIA: Ik zou zeggen van niet! Hulka is van mij! En ja, ze is ook van Pedro – sinds hij een deel van mijn leven is geworden. En dan al die rompslomp voor een verblijfsvergunning... ze hadden iets gemeen. Op het laatst verwende Hulka Pedro alsof het haar eigen zoon was. Toen zij en ik Pedro vertelden wat Pierre jou gezegd had aan niemand door te vertellen, zijn AIDS—

ALBERT: Grote god! Waarom heb je dat aan Pedro verteld?

DAHLIA: Gewoon voor het geval hij en Pierre nog met elkaar zouden slapen... dan kon hij voorzorgmaatregelen nemen, begrijp je.

ALBERT: Maar ik dacht dat Pierre en Pedro al twee jaar lang geen woord meer tegen elkaar zeiden! Pierre had geen goed woord voor hem over.

DAHLIA: Dat zal wel, maar in dergelijke gevallen gaan ze soms toch nog af en toe met elkaar naar bed.

ALBERT: Echt?

DAHLIA: Wie weet. Hulka en ik maakten ons zoveel zorgen over Pedro! En Pedro – je weet hoe hij is – belde alle homo's in Parijs om hen te laten weten dat Pierre AIDS had. Zijn excuus was dat Pierre waarschijnlijk nog steeds seks met hen had.

ALBERT: Had Pierre dat? God, ik moet zeggen dat ik teleurgesteld in hem ben. Ik vond hem altijd zo fatsoenlijk.

DAHLIA: Nee, ik weet zeker dat hij dat niet had. Hij was heel fatsoenlijk.

ALBERT: Dan *is* Pedro een echte klootzak.

DAHLIA: Och, hij is wat hij is... Soms verrukkelijk, soms... net als jij, lieverd. Maar toen Pedro per telefoon Pierres ziekte meldde aan Su-Chang...

CHRISTINE: Su-Chang...?

ALBERT: Een heilige! Heeft Pierre met zoveel toewijding verpleegd, tot op de laatste dag.

DAHLIA: Laten we maar zeggen dat hij liever bij Pierre bleef dan dat hij terug naar Noord-Korea moest. Dus toen onze kleine Pedro het lef had Su-Chang te bellen om hem te vertellen over Pierres ziekte – terwijl Pierre nota bene naast Su-Chang zat – was dat de laatste druppel! Het enige wat die arme Pierre toen nog wilde was zijn laatste dagen in vrede door te brengen... Het is normaal dat zijn stress, zijn woede, zich toen richtte op de persoon die hij verantwoordelijk achtte voor de situatie.

ALBERT: Wie was dat?

DAHLIA: Ik, stomme idioot! Zijn beste vriendin, de enige die hij op dat moment echt nodig had om hem te troosten. En ik ben er uitgeschopt, weg uit zijn leven.

ALBERT: Ik wist dat jullie elkaar niet meer zagen... maar de reden daarvoor kende ik niet. Waarom heb je tot na zijn dood gewacht om me dat te vertellen?

DAHLIA: Ik wilde niet dat jij het bekendmaakte in het avondjournaal terwijl hij nog leefde!

ALBERT: Ik?

DAHLIA: Pierre had al zo weinig moraal dat hij het wel zonder jouw zinloos geleuter kon stellen! Besef je wel dat ik de laatste vijf minuten gewoon jouw manier van praten over andere mensen geïmiteerd heb? Verschrikkelijk!

ALBERT: Dahlia?

DAHLIA: Het einde van Pierres leven was vergiftigd – nutteloos – op de dag dat jij zijn vertrouwen beschaamde door mij de waarheid over hem te vertellen.

ALBERT: Je maakt dat ik me nu gewoon afschuwelijk voel. Ik zag dat hij eenzaam was, ongelukkig. Ik wist hoeveel hij voor jou betekende. Ik dacht dat ik hem een dienst bewees.

DAHLIA: Lulkoek! Het kwam er alleen maar op neer dat jij je weer eens vast kon bijten in een sappig verhaaltje om door te vertellen. Een verhaal waarin jij, de buitenstaander, een van de hoofdfiguren kon zijn. Iets in jou moet je de overtuiging geven dat niemand je interessant vindt als je babbelt over een lekkende kraan.

ALBERT: Nee, dat is het niet. Ik... ik raak van streek als ik op mijn hoede moet zijn bij mijn beste vrienden. Zoals bij jou bij voorbeeld. Ik vertrouw je.

DAHLIA: Ik zou niet weten waarom. Ik ben geen engel, Albert.

ALBERT: Nee, maar je bent een goed mens.

DAHLIA: Poe, dat denk je.

ALBERT: Natuurlijk wel. Aanvankelijk dacht jij, net als ik, dat je juist handelde. En misschien wilde Pierre wel dat ik het jou vertelde. Vooral jou. Op die manier zouden de mensen om wie hij gaf wat aandacht aan hem besteedden... met hem meeleven... zonder dat hij er om behoefde te bedelen. Dus je begrijpt—

DAHLIA: O, hou je kop! Hou op jezelf te rechtvaardigen! Je hebt er een zootje van gemaakt! En ik ook!

ALBERT: Waarom wrijf je me het dan nu in?

DAHLIA: Voor je eigen bestwil, vriend! Omdat ik van je hou. Dat doen we allemaal! We vinden het heerlijk om te luisteren naar die ruige verhalen die je van ons leven maakt. Hoe kunnen we kwaad worden over dat waar we zo gretig naar luisteren? Maar zo nu en dan ga je te ver. Dom als we zijn blijven we hopen dat je dat gaat beseffen.

ALBERT: Je vrienden denken dat ze alles tegen me kunnen zeggen. Ik ben zeker te aardig.

DAHLIA: Volgens mij niet – ik ken je al meer dan veertien jaar.

ALBERT: Het trieste van dit alles is dat je gelijk hebt kwaad op me te zijn. Ik ben kwaad op mezelf. Het is waar, ik praat te veel.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto